

Robert Wilgocki

Kraków

Słowacka polityka językowa w realiach Unii Europejskiej

Definiując *politykę językową* jako

całokształt działań instytucjonalnych, zwłaszcza edukacyjnych i prawnych, których celem jest funkcjonowanie określonego języka w zaplanowanej postaci (poprawnej, wolnej od wulgaryzmów, nadmiaru zapożyczeń), promowanie jego rozwoju oraz współistnienie z innymi językami (zwłaszcza w państwach wielojęzycznych) (Zgółkowa 2001: 229),

chciałbym rozróżnić działania instytucji państwowych mające na celu kierowanie rozwojem języka (do tych zaliczyłbym przede wszystkim regulacje prawne – ustawy o językach państwowych¹, koncepcje polityki językowej uchwalane przez parlament) oraz działania mające charakter prewencyjny i interwencyjny. Idąc za A. Markowskim (por. Markowski 2006: 75–84), do grupy tych działań zaliczyłbym: poradniki językowe, zbiory felietonów językoznawczych, artykuły prasowe, wydawnictwa książkowe, audycje radiowe i programy telewizyjne oraz kursy i szkolenia językowe, mające na celu upowszechnianie wiedzy o języku i jego kulturze, doradne zaspokajanie potrzeb użytkowników języka, dotyczących przede wszystkim poprawności danych form, uzasadnienia ich użycia, a także poszukiwania wzorców językowych.

W swoim wystąpieniu chciałbym się skupić głównie na rozwiązaniach prawnych, a także na instytucjach kształtujących słowacką politykę językową. Osobny fragment referatu stanowić będzie konfrontacja słowackiej polityki językowej z polityką językową Unii Europejskiej (dalej UE).

Punktem wyjścia słowackiej polityki językowej jest uchwalona 15 listopada 1995 roku *Ustawa o języku państwowym Republiki Słowackiej (Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z.z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky)* z nowelizacjami z lat 1997, 1999, 2007 i 2009. Ustawa ta, jak twierdzi J. Dolník (por. Dolník 2003: 182–183), ma charakter synkretyczny i jest wynikiem współistnienia na Słowacji dwóch koncepcji polityki językowej. Pierwsza z nich zakłada homoge-

---

¹ W pracach dotyczących polskiej polityki językowej używany jest jedynie termin „język narodo-
wy”, jednak ze względu na rozróżnienie w terminologii słowackiej pojęcia „język państwowy” jako
oficjalnego języka Republiki Słowackiej i „język narodo-” odnoszącego się jedynie do języka naro-
du słowackiego, w pracy będę posługiwał się pojęciami zgodnie z terminologią słowacką. Rozróżnie-
nie to jest konieczne do lepszego zrozumienia problematyki słowackiej polityki językowej.

niczność narodu i języka Słowaków², druga zaś dotyczy orientacji obywatelskiej ze szczególnym uwzględnieniem aspektu pragmatycznego. W momencie uzyskania przez Słowację statusu samodzielnego i suwerennego państwa do głosu doszli politycy, dla których priorytetowe były sprawy narodu słowackiego. Toteż w uchwalonej ustawie nie znalazł się zapis o używaniu języków ojczystych przez mniejszości narodowe. Kolejnym aspektem, na który wskazuje Dolník, jest brak odczuwalnego wpływu ustawy na powszechne używanie języka (Dolník 2003: 183). Szczególne znaczenie dla zmiany charakteru polityki językowej miała nowelizacja z 24 lipca 1999 roku o używaniu języków mniejszości narodowych na terenie Republiki Słowackiej. Była ona konieczna ze względu na proces integracji z UE.

Przepisy *Ustawy o języku słowackim* dotyczą jego ochrony jako języka państwowego Republiki Słowackiej, używanego w działalności publicznej oraz w dziedzinie prawa. Już w preambule do *Ustawy* podkreśla się, że

Język słowacki jest najważniejszym elementem tożsamości narodu słowackiego, najwyższą wartością jego dziedzictwa kulturowego, wyrazem suwerenności Republiki Słowackiej i powszechnym środkiem komunikacji jej obywateli³.

Paragraf pierwszy określa status języka słowackiego jako języka państwowego Republiki Słowackiej i jego pierwszeństwo przed wszystkimi innymi językami używanymi na terenie Słowacji. Paragraf drugi poświęcony jest ochronie języka państwowego. W myśl tego paragrafu obowiązkiem państwa jest stworzenie takich warunków w szkolnictwie, nauce i systemie informacyjnym, aby każdy obywatel Słowacji mógł oswoić język państwowy i używać go w mowie i piśmie. Drugim obowiązkiem państwa wynikającym z tego paragrafu jest dbałość o badania naukowe nad językiem państwowym, jego rozwojem historycznym, gwarami i żargonami, a także troska o kodyfikację języka państwowego i podniesienie jego kultury. Jak słusznie zauważa J. Doruľa, *Ustawa* nie traktuje o kształcie języka słowackiego, ale mówi o zasięgu jego używania jako języka państwowego w życiu publicznym obywateli Republiki Słowackiej, nie porusza także kwestii jego kodyfikacji, ale gwarantuje użycie jego skodyfikowanej normy w określonych dziedzinach życia publicznego (por. Doruľa 1997: 112).

Organem administracji państwowej odpowiedzialnym, w myśl *Ustawy*, za ochronę i prawidłowy rozwój języka państwowego jest Ministerstwo Kultury Republiki Słowackiej⁴. Do jego zadań należy m.in.: opracowywanie analiz, koncepcji oraz materiałów informacyjnych w zakresie ochrony, poznawania i wspomagania rozwoju języka państwowego, dbanie o podnoszenie poziomu jego kultury oraz

---

² Według spisu ludności z 2001 roku do narodowości słowackiej przyznało się 85,8% mieszkańców Słowacji, przez co wielu uznaje dziś Słowację za najbardziej jednolite etnicznie państwo w Europie Środkowej (por. Ondrejovič, Krupa 2006, s. 62).

³ *Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z.z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky*. W oryginale tekst ten brzmi: *Slovenský jazyk je najdôležitejším znakom osobitosti slovenského národa, najväčšou hodnotou jeho kultúrneho dedičstva a výrazom suverenity Slovenskej republiky aj všeobecným dorozumievacím prostriedkom jej občanov*, tłum. autorskie.

⁴ Szerzej o działalności Ministerstwa Kultury Republiki Słowackiej: <http://www.culture.gov.sk/umenie/ttny-jazyk>

przestrzeganie przepisów zawartych w *Ustawie o języku państwowym Republiki Słowackiej* poprzez upowszechnianie języka słowackiego w funkcji reprezentacyjnej i integrującej naród słowacki. Ministerstwo Kultury przy współpracy z Instytutem Językoznawstwa E. Štúra Słowackiej Akademii Nauk (*Jazykovedný ústav E. Štúra SAV*) współuczestniczy w tworzeniu polityki językowej państwa.

Naturalnym skutkiem uchwalenia *Ustawy o języku państwowym Republiki Słowackiej* było powstanie w roku 1996 Ústrednej jazykovej rady⁵, złożonej z wybitnych uczonych i badaczy języka słowackiego, jako organu doradczego ministra kultury w zakresie języka państwowego. Jej działalność sprowadza się do: przestrzegania *Ustawy o języku państwowym*, poprzez proponowanie rozwiązań prawnych mających na celu ochronę i badania naukowe nad językiem narodowym, oceny propozycji zmian skodyfikowanej postaci języka państwowego, formy i zakresu jego użycia w działalności publicznej, oraz koordynacji prac komisji terminologicznych (*Terminologické komisie*) działających (jako organ naukowo-doradczy) przy centralnych organach administracji państwowej, a także wspomaganie publikacji językoznawczych. Działalność komisji terminologicznych, których zadaniem jest tworzenie i ujednolicanie terminologii specjalistycznych, reguluje przywołana już *Ustawa o języku państwowym Republiki Słowackiej*, według której jednym z obowiązków państwa jest troska o badania naukowe i podnoszenie kultury języka państwowego.

Z uwagi na pogarszający się stan kultury języka oraz nadmierne używanie założeń, głównie z języka angielskiego, Ministerstwo Kultury wystąpiło w roku 2001 do parlamentu z projektem *Koncepcia starostlivosti o štátny jazyk Slovenskej republiky*, który został uchwalony 14 lutego tegoż roku. W dokumencie tym zostały dookreślone cele słowackiej polityki językowej (zwrócenie uwagi na tendencje integracyjne w społeczeństwie, wymogi komunikacji społecznej III tysiąclecia, wychowanie językowe, co pozwoli osiągnąć właściwy poziom poprawności językowej). Punktem wyjścia polityki językowej stały się pozycja, zasięg i ochrona języka państwowego, nie tylko jako języka narodu tworzącego suwerenne państwo, lecz także jako środka gwarantującego wewnętrzną stabilizację kraju w sensie społecznym, kulturowym i politycznym. Nakazuje to respektować funkcję reprezentacyjną i integracyjną języka słowackiego, umacniać jego pozycję jako środka komunikacji w życiu publicznym, zarówno wśród obywateli narodowości słowackiej, jak i przedstawicieli mniejszości, ponieważ prowadzi on do równouprawnienia wszystkich obywateli Republiki Słowackiej. W projekcie podkreśla się, że dla urzeczywistnienia troski o język państwowy nie mogą być naruszane kulturowe i językowe prawa mniejszości narodowych i grup etnicznych, oraz wymienia się instytucje odpowiedzialne za te działania. Rozdział VI projektu poświęcony jest kilkietapowej realizacji postawionych wcześniej zadań, związanej z działalnością powołanej w tym celu przy Ministerstwie Kultury międzyresortowej komisji ekspertów, współpracującej z Ministerstwem w zakresie podejmowanych uchwał i czuwającej nad przebiegiem

---

⁵ Polskim odpowiednikiem Ústrednej jazykovej rady jest Rada Języka Polskiego przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk.

działań zgodnie z przyjętym wcześniej harmonogramem, którego jednym z priorytetów było stworzenie korpusu języka słowackiego. Pojawia się również kwestia analizy prawnej *Ustawy o języku państwowym Republiki Słowackiej* oraz roli i składzie komisji terminologicznych. W kolejnych rozdziałach wylicza się działania, jakie powinny zostać podjęte w poszczególnych dziedzinach życia społecznego przez odpowiedzialne za te dziedziny instytucje.

Równie istotnym obowiązkiem Ministerstwa jest promocja języka państwowego, która przejawia się m.in. w organizacji ogólnokrajowego konkursu o nazwie *Prečo mám rád slovenčinu, prečo mám rád Slovensko*, skierowanego do dzieci i młodzieży szkół podstawowych oraz średnich na Słowacji i poza nią. Konkurs ma wzbudzać, rozwijać, a także pogłębiać zainteresowanie dzieci i młodzieży mową ojczystą.

Organem współpracującym z instytucjami administracji publicznej odpowiedzialnym za politykę językową Słowacji jest Instytut Językoznawstwa Ł. Štúra Słowackiej Akademii Nauk. Oficjalnie powołany do życia w roku 1943 pod nazwą Instytut Językoznawstwa Słowackiej Akademii Nauki i Sztuk (*Jazykovedný ústav Slovenskej akadémie vied a umeníí* – SAVU), pod nazwą obecną funkcjonuje od roku 1966. Zakres jego działalności obejmuje: podstawowe badania nad językiem słowackim, opracowywanie słowników oraz popularyzację kultury językowej i wychowania językowego. Od początku istnienia Instytutu prowadzono w nim synchroniczne i diachroniczne badania języka słowackiego, jego systemu i dynamiki, rozwoju słowackich gwar i dialektów, historii języka słowackiego, jak również teoretyczne i metodologiczne badania językoznawcze. W późniejszym czasie w kręgu zainteresowań Instytutu znalazły się również kwestie etymologii języka słowackiego, badanie relacji i kontaktów języka słowackiego z innymi językami (głównie sąsiednimi), a w ramach tzw. obrotu komunikacyjno-pragmatycznego w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku nastąpiła intensyfikacja badań socjolingwistycznych i kulturologicznych (por. Ondrejovič 2004). Warto również wspomnieć, że w ostatnich latach z sukcesem prowadzone są badania w zakresie lingwistyki komputerowej i korpusowej⁶. Wyniki badań wykorzystuje się do opracowywania i ustalania terminologii specjalistycznej oraz ujednocniania nazw geograficznych. Na podstawie rezultatów badań powstają podręczniki uwzględniające obowiązującą normę językową. Instytut organizował lub współorganizował liczne ogólnokrajowe i międzynarodowe konferencje naukowe, sympozja, panele dyskusyjne, na których poruszano aktualne kwestie językoznawcze.

Instytut jest również najpoważniejszym wydawcą literatury oraz czasopism poświęconych rozwojowi i kulturze języka słowackiego. Do najważniejszych wydawanych czasopism należą: „Slovenská reč”, „Jazykovedný časopis” i „Kultúra slova”, natomiast z wcześniej wydawanych należałoby wymienić: „Slavica Slovaca”, „Slovenské odborné názvoslovie” oraz „Československý terminologický časopis”.

Jednak istotę olbrzymiego dorobku naukowego Instytutu stanowią poważne opracowania naukowe, monografie i wydawnictwa leksykograficzne. Do dzisiaj

---

⁶ Korpus udostępniony jest już on-line pod adresem: <http://korpus.juls.savba.sk/>

niezastąpionym opisem budowy gramatycznej języka słowackiego jest *Morfológia slovenského jazyka* (1966), a z opracowań późniejszych kompleksowe opracowanie tendencji rozwojowych we współczesnej leksyce słowackiej *Dynamika slovnej zásoby súčasnej slovenčiny* (1989). W zakresie leksykografii są to natomiast słowniki ukazujące rozwój słownictwa słowackiego w drugiej połowie XX wieku, począwszy od okresu powojennego w sześciotomowym *Slovníku slovenského jazyka* (1959–1968), po słownictwo współczesne, opisane w trzech wydaniach *Krátkeho slovníka slovenského jazyka* (daty czterech wydań 1987, 1989, 1997, 2003) oraz w wydaniu poszerzonym i zmodyfikowanym *Slovníka súčasného slovenského jazyka* (t. 1. ukazał się w roku 2006, a kolejne przewidywane są w dwu-, trzyletnich odcinkach czasu). Działalność leksykograficzna Instytutu to także słowniki dwujęzyczne, związane z badaniami kontrastywnymi zasobu słownego języków słowiańskich (*Česko-slovenský slovník*, 1979, 2. wyd. 1981; *Veľký rusko-slovenský slovník*, 5 t., 1960–1970, i *Veľký slovensko-ruský slovník*, 6 tomów, 1979–1995), słowniki specjalistyczne, jak: *Synonymický slovník slovenčiny* (1995, 2. wyd. 2000), *Historický slovník slovenského jazyka* (jak dotąd 5 tomów, 1991–2000), *Slovník slovenských nárečí* (jak dotąd jednotomowy, 1994), oraz opracowania z zakresu systemu ortograficznego słowackiego języka literackiego (*Pravidlá slovenského pravopisu*, 1991, 2. wyd. 1998, 3. wyd. 2000) i opracowania dialektologiczne, ukazujące zróżnicowanie terytorialne gwar słowackich na terytorium Słowacji, krajów słowiańskich oraz regionu karpackiego (*Atlas slovenského jazyka*, 4 tomy, 1968–1984, *Slovenský jazykový atlas*, 1996, *Celokarpatský dialektologický atlas*, 1997).

Nieco więcej uwagi chciałbym poświęcić ostatniemu z wymienionych słowników języka współczesnego. *Slovník súčasného slovenského jazyka*, powstający pod redakcją K. Buzássyovej i A. Jarošovej, ma objąć i opisać na podstawie najnowocześniejszych opracowań leksykograficznych ponad 220 tys. słów z zakresu współczesnej leksyki języka słowackiego, uwzględniając zachodzące w niej tendencje rozwojowe, a szczególnie tendencję do zapożyczeń i internacjonalizacji słownictwa. Stanowi on największe przedsięwzięcie leksykograficzne na Słowacji. Zespół autorski słownika opiera się na dotychczasowych wydawnictwach leksykograficznych, w dużym stopniu wykorzystując teksty z literatury pięknej, jak i teksty publicystyczne, których przewagę zarzuca się autorom słownika. Hasła w słowniku są ułożone metodą gniazdowania, czyli przedstawienia haseł w postaci łańcuchów derywacyjnych (szerzej: Pisárčiková 2007: 193–202).

Na zakończenie warto również wspomnieć o opracowywanym przez E. Králika *Stručným etymologickým slovníku*, który ma wypełnić na Słowacji lukę w zakresie etymologii słowackiej leksyki.

Wyżej omówiłem działalność instytucji państwowych i naukowych, które kształtują słowacką politykę językową, a także najważniejsze regulacje prawne, dotyczące języka słowackiego jako języka państwowego Republiki Słowackiej. Dla dopełnienia całości chciałbym pokrótce przedstawić słowacką politykę językową w zakresie działań interwencyjnych i prewencyjnych, które mają na celu upowszechnianie wiedzy o języku i jego kulturze, a także doraźne zaspokajanie potrzeb użytkowników języka w zakresie poprawności językowej i obowiązujących norm,

których narzędziami, poza przedstawionymi słownikami i czasopismami popularnonaukowymi, są gramatyki i poradnie językowe.

Na szczególne podkreślenie zasługuje działalność poradni językowych, a przede wszystkim Poradni Językowej Instytutu Językoznawstwa Ľ. Štúra, Poradni Językowej Radia Słowackiego, Poradni Ministerstwa Kultury, stałych rubryk z poradami językowymi w „Kultúrže slova” (*Z jazykových rubrik, Z nových výrazov*) czy też Poradni Językowej działającej na stronach telegazety Telewizji Słowackiej.

Dostosowanie badań językoznawczych do warunków nowej rzeczywistości III tysiąclecia najwyraźniej przejawia się w badaniach prowadzonych w zakresie lingwistyki komputerowej, która ściśle się wiąże z pracami nad słowackim korpusem narodowym. Przepisy budowy *Slovenského národného korpusu* określa Uchwała nr 137 z 13 lutego 2002 roku. Obecnie liczy on około 350 milionów słów (por. Šimková 2007: 202–212).

Akcesja Słowacji do UE spowodowała pewne zmiany w słowackiej polityce językowej, stąd też istotnym problemem stało się dostosowanie *Ustawy o języku słowackim* do prawa unijnego. Dotyczy to przede wszystkim art. 21. i 22. *Karty praw podstawowych UE* przyjętej na szczycie w Nicei w roku 2000. Artykuł 21. sprowadza się do zakazu wszelkich rodzajów dyskryminacji. W art. 22. z kolei czytamy, że: „Unia szanuje różnorodność kulturalną, religijną i językową”. W *Ustawie o języku państwowym Republiki Słowackiej* zapis o używaniu języka mniejszości narodowych pojawia się dopiero w roku 1999 i stanowi, że jeżeli w danej miejscowości lub powiecie mniejszość narodowa wynosi nie mniej niż 20% społeczeństwa, to mniejszość ta może używać swojego języka jako języka administracji. Zapis ten nie dotyczy jednak takich urzędów, jak Urząd Pracy czy Urząd Skarbowy. Dodatkowo posiedzenie samorządu terytorialnego może odbywać się w języku mniejszości pod warunkiem, że zgodzą się na to wszyscy na nim obecni. Zapisy regulujące status mniejszości pojawiły się również w innych dokumentach prawnych, np. w *Kodeksie Karnym* uwzględniono prawo każdego obywatela Słowacji do używania swojego języka ojczystego w postępowaniu karnym przed odpowiednimi organami. W statutach Telewizji i Radia Słowackiego pojawiły się zapisy o emitowaniu programów w języku mniejszości narodowych. Kolejnym krokiem w tym procesie, a zarazem niezbędnym warunkiem słowackiego członkostwa w UE, było podpisanie w roku 2001 *Europejskiej Karty Języków Regionalnych lub Mniejszościowych*. Słusznie stwierdza J. Dolník, że podpisanie przez Słowację tego dokumentu nie oznacza zrównania w prawach wszystkich języków używanych na Słowacji, a jedynie rozszerzenie spektrum sfer komunikacyjnych, w których te języki mogą funkcjonować (por. Dolník 2003: 185). Fundamentem polityki językowej UE jest art. 255 Konstytucji unijnej o używaniu przez obywateli UE w kontaktach z jej organami języków narodowych oraz fakt, że każdy z języków państwowych krajów członkowskich UE jest językiem oficjalnym samej Unii. Wejście Słowacji do UE budziło jednak pewne obawy, ponieważ skutki postępującego procesu globalizacji i integracji europejskiej mogą mieć poważne konsekwencje dla rozwoju języka, szczególnie języka „małego narodu”, jakim jest Słowacja (por. Števčeková 2003: 141). Problem z nadmierną ilością zapożyczeń z języka angielskiego, wywołany szerzeniem się języka angielskie-

go jako języka komunikacji międzynarodowej (por. Dolník 2003: 189–190), dotyczy praktycznie wszystkich języków narodowych. Jest to prawdopodobnie jedna z przyczyn, która doprowadziła do zaostrzenia słowackiej polityki językowej w zakresie poprawności językowej, głównie w środkach masowego przekazu. Zaproponowana przez Ministerstwo Kultury nowelizacja *Ustawy o języku państwowym Republiki Słowackiej* zawiera zapis o karach pieniężnych (w wysokości 100–5000 euro) za błędy językowe w środkach masowego przekazu, Internecie i innych upubliczniczonych tekstach.

W kontekście omówionych zadań i działań słowackiej polityki językowej spróbujmy ocenić jej funkcjonowanie, głównie w realiach UE. Analizując aspekt prawny, Republika Słowacka posiada uregulowany status zarówno języka państwowego (*Ustawa o języku państwowym Republiki Słowackiej*), jak i języków regionalnych oraz mniejszościowych, używanych na jej terytorium (*Ustawa o używaniu języków mniejszości narodowych, Europejska Karta Języków Regionalnych i Mniejszościowych*). W zakresie działań interwencyjnych i prewencyjnych podkreślić należy dość prężną działalność Instytutu Językoznawstwa Ľudovíta Štúra Słowackiej Akademii Nauk na czele z opracowaniem korpusu języka słowackiego. W podsumowaniu należy więc przyznać, że słowacka polityka językowa kroczy z duchem czasu i stara się sprostać niełatwym wymaganiom oraz potrzebom użytkowników języka słowackiego nie tylko w realiach UE, lecz także we wciąż gwałtownie zmieniającej się rzeczywistości pozajęzykowej.

Bibliografia

- Dolník J., 2003, *Jazyková politika a európska integrácia* [in:] *Studia Academica Slovaca* 32. *Prednášky XXXIX. Letnej školy Slovenského jazyka a kultury*, J. Mlacek (red.), Bratislava, s. 180–191.
- Doruľa J., 1997, *Jazyk a identita, jazyk a zákon* [in:] *Sociolinguistica Slovaca*, 3. *Slovenčina na konci 20. storočia, jej normy a perspektívy*, S. Ondrejovič (red.), Bratislava, s. 108–112.
- Markowski A., 2006, *Kultura języka polskiego. Teoria, zagadnienia leksykalne*, Warszawa.
- Ondrejovič S., Krupa V., 2006, *K jazykovej situácii a jazykovej legíslative na Slovensku* [in:] *Studia Academica Slovaca*, 35, Bratislava, s. 61–74.
- Pisárčiková M., 2007, *Očakávané dielo slovenskej lexikografie* [in:] *Kultúra slova*, 41, č. 4, Bratislava, s. 193–202.
- Šimková M., 2007, *Slovenský národný korpus v druhej etape* [in:] *Kultúra slova*, 41, č. 4, Bratislava, s. 202–212.
- Števcuková D., 2003, *Ako ďalej so slovenčinou v Európskej únii?* [in:] *Kultúra slova*, 37, č. 3, Bratislava, s. 136–142.
- Zgółkowska H., 2001, *Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny*, t. 30, Poznań, s. 229.

Wykorzystane źródła elektroniczne

- Karta praw podstawowych Unii Europejskiej*, Nicea, 2000. Dostęp w Internecie pod adresem: <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2007:303:0001:0016:PL:PDF>
- Koncepcia starostlivosti o štátny jazyk Slovenskej republiky*, Bratislava, 2001. Dostęp w Internecie pod adresem: <http://www.culture.gov.sk/umenie/ttny-jazyk/koncepcie-starostlivosti-o-statny-jazyk>
- Ondrejovič S., 2004, *Jazykovedný ústav Ľudovíta Štúra SAV – Ohnisko jazykovedného výskumu na Slovensku* [in:] *Čeština doma a ve světě*, 3–4/04 – Slovakistické číslo, Praha. Dostęp w Internecie pod adresem: <http://ucjtk.ff.cuni.cz/publikace/34-04/ondrejovic.htm>
- Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 270/1995 Z.z. o štátnom jazyku Slovenskej republiky*, Bratislava, 1995. Dostęp w Internecie pod adresem: <http://www.culture.gov.sk/umenie/ttny-jazyk/legislatva/zkony/270/1995>

Summary

Slovak language policy after joining European Union

This article contains the most important pieces of information about the language situation and language legislation in Slovakia. It raises current question of position, extend and protection of Slovak language as the State Language of Slovak Republic, which guarantee its social, cultural and political stabilization. The paper pays attention to Slovak language legislation with all laws and norms adopted by Slovakia, including the European Charter of Regional or Minority Languages. It also raises questions of Slovak language policy with all institutions, which form it, question of the extent and methods of their activity. It also shows the greatest achievements of this institutions in increasing the level of Slovaks' linguistic competence. Another question raised in this article is confrontation of Slovaks' language policy with European Union language law, very important question about Slovaks' State Language's place as the language of „small nation”, its chances to develop and threats caused by joining European Union.